

Markus Orths

## Pokojská

Das Zimmermädchen

ukázka z románu

Její život běží jako na drátkách. Lynn se naučila skládat z koupelnových osušek labutě. Od hostů, kteří zůstanou déle, dostane občas i spropitné. Lynn neuklízí jen tak, Lynn uklízí důkladně. Tam, kde už ostatní pokojské nic nevidí, Lynn teprve začíná. Lehký otisk na malém dřevěném stolku je od sklenice vody, a je vidět, jen když se člověk sehne a přivře jedno oko: Lynn sáhne po leštěnce na dřevo a setře ho. Černá zrníčka ve štěrbinách okenního parapetu jsou téměř neviditelné zbytky popela: Lynn je vyškrábne nožem. Otisk prstu na dlaždičkách ve výši očí: každá druhá by ho přehlédla. Zásuvky komody: nezůstane v nich jediný drobeček. Lynn si nechala narůst nehty na palcích, aby mohla seškrabávat splenou špínu z trubek. Prostěradla leží na posteli, jako by je právě čerstvě vyžehlila, příkrývky nevykazují jedinou nerovnost, z hromádky ručníků nevyčnívá jediný cípeček. Židle posune ke skříním, které zbaví prachu, podobně i žebra topení, kouta toalety, navoní pokoj sprejem, vyvětrá, aby byl uvnitř svěží vzduch. Do nepatrného prostoru mezi zrcadlo a zeď vstrčí vlhký hadřík, omotaný kolem ostří kuchyňského nože, stínítka lamp vyčistí zevnitř i vně, odstrčí stoly a vysaje otláčená místa na koberci.

Stále častěji se vrací do pokojů, ne do těch, odkud hosté odjeli, ale kde stále ještě bydlí: když si myslí, že jejich obyvatelé jsou někde na cestách a do noci se nevrátí. A pak slídí. Jak voní muž, který tu bydlí? Po levanduli? Je jeho pyžamo cítit potem? Jakými prostředky má vyprané prádlo v kufru? Broskev? Fialky? Jarní vůně? Holí se nasucho, nebo s pěnou? Co si poznamenal na papírek? Má šaty přehozené pěkně přes opěradlo židle? Co má po kapsách? Proč je tady? Montáž? Obchodní cesta? Soukromě?

V sousedním pokoji žena: boty vedle židle jsou pořádně vysoké, kdo nosí takové boty, musí mít dost sebevědomí, musí být sám o sobě přesvědčen, musí si připadat krásný, kdo nosí takové boty, chce všechny ve světě

převyšovat, kalhotky vykazují stopy výtoku, v koupelně najde Lynn lék, ukrytý až dole v neceséru, Kadefungin, proti svrabu, na kufříku je štítek se jménem, Sabrina Hutwelkerová, Sabrina, myslí si Lynn, to je jako z Humphreye Bogarta.

Pokoj 309, na židli taška od Lidla, jak si jen může dovolit nocovat tady v Edenu, to je přece na něho moc drahé, asi mu pobyt zaplatila firma, v tašce od Lidla jsou smažené brambůrky, oříšky, čokoláda, k tomu láhev vína se šroubovým uzávěrem, ten muž je malý, malý a tlustý, mast na rány, asi někde upadl, bude to jen oděrka, v koši je zbytek náplasti, nebo ho někdo zbil, myslí si Lynn, ztloukli ho, možná patří k těm, co se jim lidi posmívají, co vtipkují na jejich účet, už od školních let, ten špekoun s brýlemi, dnes nosí kontaktní čočky, leží tu otevřené pouzdro, jako dítě nosil pořád tlusté brýle, které tak znetvořují oči, na nočním stolku leží nějaký škvár, celý umolousaný, poškozený exemplář, který někde našel vystavený před knihkupectvím, za euro padesát, a jako by šlo o nějakou obrovskou částku, naškrábal ten ubožák dovnitř: tahle kniha patří Berniemu Willmsovi.

Lynn se zdržuje v pokojích den ode dne déle. V pokoji, v kterém teď stojí, už nemá tak dlouho po poledni co pohledávat, svou práci má dávno hotovou. Kdyby si host něco zapomněl nebo se mu schůzka posunula, kdyby se v pokoji nečekaně objevil, má Lynn polízanici. Jestli by její výmluvě uvěřili, neví. Ale právě to jí na tom láká: nebezpečí, že ji přistihnou. Cestovní fén? Ta žena zřejmě ještě nikdy nespala v hotelu, nebo nevěří hotelovým fénům. Pantofle? Delší pobyt. Vypleněný minibar? Užívá si víc, než je zdrávo. Žádné pyžamo v posteli? Tady spal někdo nahý, ne, pyžamo je ve skříni, prostě ho tam host hodil. Lynn nechá ho tam, kde je, zavře skříň, urovná přikrývku, ale to pyžamo jí nejde z hlavy. Podívá se na hodinky, otevře skříň, vyjme kabátek od pyžama a protřepe ho. Dá se zapínat jako košile. Lynn si ho položí na ramena. Chvíli tak stojí. Vzrušuje ji představa, že se najednou otevřou dveře. Hodí kabátek zpátky do skříně. Vůbec, noční úbory: růžové pyžamo, vedle žluté ponožky na noc. Ta žena je pořád ještě dítě: chce, aby ji uspávali. Noční úbor s úzkými ramínky? Kvůli komu něco takového nosí? Je tu sama, má jednolůžkový pokoj, postel je zvalená jen po jedné straně. Lynn se svlékne, ve spěchu, stojí nahá u postele. Oblečení pokojské hodí na židli. Navlékne se do

úboru. Je jí malý, stěží jí zakrývá ohanbí. Pak zaslechne hlasy přede dveřmi, strhne si tu věc z těla, nepotrhá ji, zprudka dýchá, ale hlasy opět utichnou. Lynn se oblékne do svého a urovná postel.

Stane se to jednou v úterý.

Lynn dala dnům barvy, úterý mají barvu skořápek od vajec. Ráno seřízla vejci špičku, ale nesnědla ho. Teď stojí v pokoji 303, slyší na chodbě kroky, hrozně se poleká, ztratila pojem o čase, podívá se na hodinky, už dávno má po službě, a v okamžiku, kdy ty kroky zaslechla, ví, že se zastaví přede dveřmi do pokoje, v kterém teď stojí a už tam stát nesmí. Přes oblečení pokojské si natáhla hostův kabátek od pyžama a zapnula všechny knoflíky. Rukávy jsou jí moc dlouhé. Slyší klíč v zámku. Dveře se otevřou a host vstoupí do pokoje.

A Lynn?

Zmizela.

Konečně o sobě dá vědět její srdce.

Lynn leží pod postelí.

Je to dvojlůžko.

Kabátek od pyžama má ještě pořád na sobě. Položí hlavu na stranu. Vidí mužovy nohy, jak směřují do koupelny. Slyší stříkat vodu ve sprše. To je její šance. Opouští úkryt. Pohlédne ke koupelně, nic se neděje, složí kabátek a vsune ho pod pokrývku.

A teď?

Zbývá jen tiše opustit pokoj. Všechno by bylo v pořádku. Váhá. Pořád slyší vodu ve sprše.

Neotevře dveře.

Zůstane.

Hraje si.

Chce si hrát.

Svrbí ji pokušení, cítí to na kůži. Ještě chvíli váhá: Co tu vlastně dělám? A pak jedná.

Lynn vleze zpátky pod postel.

Leží tam.

Čeká.

Tak vypadá život.

Stačí pár minut, aby prozkoumala svůj revír, aby ho proslídila a vyznačila. Je tam temno a prach, ale na prsou necítí žádnou tíseň. Kdyby nebylo dvou otevřených stran, ležela by tam jako v rakvi, ale ze dvou stran sem proniká světlo a vzduch. Mezi špičkou nosu a spodním okrajem lamelového roštu zbývá místo širší než dlaň. Lynn se může rukama chytit roštu. Může si je založit za hlavu. Může si jimi podložit boky. Lamely, lesk matrací, rošt, dva lamelové rošty, každý pod jednou matrací širokou osmdesát centimetrů a dva metry dlouhou, na místech pro ramena jsou čtyři příčky ohnuté trochu dospodu, ale jen trochu, to nevádí, postel má čtyři nohy, uprostřed nejsou podpěry. Lynn se chytí rukama kolem jedné příčné lamely v oblasti boků.

Muž se vrací do pokoje. Zapne televizi. Cvaknutí zapalovače, dlouhé, uvolněné vydechnutí. Nejprve film, který Lynn nezná. Baví ji představovat si, co je na obrazovce, z toho, co slyší. Později zprávy. Seshora je slyšet pravidelné oddechování, muž usnul, ale nechrápe. Jak při tom může spát? Uspává ho snad jednotvárný zvuk slov? Teď hlas, který Lynn dokáže přiřadit americkému prezidentovi. Říká: When I talk about war, I actually talk about peace. Po hodině se program opakuje, téměř stejné zprávy, nekonečná smyčka. Lynn přepadá ospalost, nakonec taky usne. Po nějaké době přijde k sobě, televize je vypnutá, bolí ji za krkem, ale cítí se pod postelí dobře, chvíli poslouchá oddechování nad sebou. Ráno vyleze z úkrytu, když je host pod sprchou.

Středy má Lynn volné. Opustí hotel zadním vchodem, aniž ji někdo spatří. Srdce se jí rozbuší, když pomyslí na včerejší noc. Když si pomyslí, co se mohlo stát. Co všechno si mohla vyslechnout. Že ji mohli přistihnout. Cítí trochu únavu. Všechno je tak zvláštně zastřené. Ale ví, že to udělá znovu, že musí, ví, že na něco přišla. Každé úterý, říká si, budu to dělat každé úterý.

V neděli ji přepadne neklid. Neví, jestli to do úterka vydrží. Ještě dvě noci ve vlastní posteli. Ještě dvě noci sama. A ve chvíli, kdy myslí na to, že by mohla vlézt pod postel hosta v pokoji 307 už v pondělí, v pokoji staré ženy, která se tu ubytovala na týden a má s sebou světe div se! i náhradní chrup, který si pluje v kelímku na čištění zubů jako nějaký zapomenutý úsměv, ve chvíli, kdy právě vyždímala hadr a naslouchá tichému kapání vody, vstoupí

do pokoje 302, který Lynn právě uklízí, Heinz.

„Lynn,“ říká.

Lynn vstane a pohlédne na něho.

„Mělas telefon,“ říká Heinz.

„Kdo volal?“

„Matka.“

Lynn si svlékne uniformu. Dělá to automaticky. Neděle je bleděmodrá, Lynn nastoupí do taxíku, který ji odveze na nádraží, pak do vlaku, čtyři hodiny jízdy, doma si vezme taxíka do nemocnice, chvíli váhá, kouří a vdechuje tolik kouře, kolik jen může, aby měla zásobu, pak zamáčkne cigaretu v popelníku. Vedle kouří muž s hlavou zamotanou do silného obvazu, usmívá se. U příjmu se dozví číslo pokoje: 118. Jedna a jedna jsou dvě, dvě a dvě jsou čtyři, čtyři a čtyři je osm: 118. Matka je vzhůru. První slova ji mají upokojit. Není to nic zlého, říká, naštěstí mě převezli včas do nemocnice, operace se zdařila, bypass, za dva tři týdny budu zase doma, změním trochu život, méně tuků a tak dál, *ale jsem ráda, že tě vidím, Lindo*. Lynn si přisune židli k posteli. Z toho zvuku jí naskočí husí kůže. V pokoji leží ještě druhá žena, spí, vedle postele kupa ilustrovaných časopisů.

„Jak se to stalo?“ ptá se Lynn.

„Při sekání trávy. Ale všechno je v pořádku, bypass drží, operace dopadla dobře. Bypass se mimochodem píše s ypsilon. Vždycky jsem si myslela, že se to píše s *ei*, rozumíš, jako německy *bei*, ale píše se to s ypsilon. Je to anglicky.“

Lynn vytáhne z tašky cigarety, rozhlédne se, pak si to rozmyslí a zase je zastrčí.

„Odkdy jsi zase zpátky?“ ptá se matka.

„Tři měsíce.“

„Mohlas mě přijet navštívit.“

„Ovšem,“ říká Lynn.

„Provedla jsem něco?“

„Matko,“ říká Lynn a podívá se tak, že matka ztichne.

Já se sama stěží držím nad vodou, řekla by Lynn nejraději, jak mám ještě podírat tebe, když se jen taktak držím? Ale neříká nic. Mlčí. Na mých

ramenou už není místo pro tebe, řekla by Lynn nejraději, už tam není ani místo pro mě, sama se jen vleču. Kdybych měla vléct ještě tebe, tak se sesypu.

„Je dobře, že jsi tady,“ říká matka.

„Nemůžu tu zůstat dlouho.“

„Ovšem.“

Nedá na sobě nic znát, pomyslí si Lynn. Docela se sebrala. Jak se může člověk *sebrat*? myslí si Lynn a podívá se stranou. Kde byla, že se musí sbírat? Sebrat se znamená, že byla předtím rozhozená. Rozházená. Každý den je každý z nás nějak rozhozený, každý den děláme něco, co vlastně nejde. Žijeme v prostoru protikladů, současných protikladů.

„Mohla bys mi nalít vodu?“

Lynn nalije do sklenice vodu, málo bublinek, žena vedle se probudí, těsně předtím lehce zachrápne, ulekne se, pozdraví návštěvnici, Lynn kývne na pozdrav, matka si té ženy nevšímá, dál mluví s Lynn, mluví o květinách, které zasadila, o plevelu, který vytrhala, o figurkách, které si vymodelovala, o plánech, které má před sebou. Na podzim pojedou do Toskánska, s cestovkou.

„To mě těší,“ říká Lynn.

„Máš nějaké drobné?“

„Proč?“

„Jsou tu automaty na pití.“

Lynn vysype obsah peněženky na stůl.

„Co tvoje práce?“ ptá se matka.

„Uklízím.“

„Co jako první?“

„Koupelnu.“

„Vždycky?“

„Nejdřív koupelnu, pak pokoj. Vyluxuju podlahy.“

„Utíráš prach?“

„Každý den.“

„Je tam vůbec nějaký prach, po jednom dni?“

„Ani ho nevidím. Jen na slunci.“

„Ale přesto ho utíráš?“

„Jasně.“

„Utěrkou?“

„Mám takový jemný hadr.“

„A postele?“

„Stelu.“

„Měníš každý den povlečení?“

„Přijde na to.“

„Na co?“

„Jak dlouho hosté zůstávají. Když zůstanou jeden den, musím je pokaždé měnit.“

„A když déle?“

„Pak ne.“

„Co když někdo zůstane tři dny?“

„Tak ne.“

„A týden?“

„Tak po třetím dnu.“

„Každý třetí den?“

„Ano.“

„Takže když někdo zůstane dva týdny, měníš povlečení čtyřikrát?“

„Nakonec ještě jednou. Kvůli novému hostu.“

„A boty?“

„Musím je čistit.“

„Vždycky?“

„Když je tam host postaví.“

„A co ručníky?“

„Měním je.“

„Každý den?“

„Přijde na to.“

„Na co?“

„Jestli leží na zemi, nebo visí na tyči.“

Matka se odmlčí. Oboustranné vyčerpání. Jako po boji. Tolik jsme toho už dlouho nenamluvily, pomyslí si Lynn.

„A jinak?“ ptá se Lynn po chvíli.

„Háčkovala jsem,“ říká matka.

„A co?“

„Vzor větrné mlýny. Dečku s větrnými mlýny. Čtyři lopatky. Dveře. Dvě okna.“

„A pro koho?“

„Pro paní Klöppelsovou.“

„K narozeninám?“

„Letos jí bude devadesát.“

Lynn se krátce napije z matčiny sklenice.

„Už musím jít,“ řekne po chvíli. „Jede mi vlak.“

„Přijedeš ještě jednou?“ ptá se matka.

„Je to sem dlouhá cesta.“

Člověk porodí dítě, pomyslí si Lynn, vychová je, babrá se s ním, stará se každý den, aby přežilo, vypustí je z domu, z rukou, do světa, a dítě pak žije ve světě spolu s jinými, a člověk mu chce být nablízku a nemůže, dostane z něj akorát pár slov, to je všechno, než mu zase zmizí z očí. Lynn vstane. Neví, jak se rozloučit. Matka jí sáhne po ruce, přiloží si ji k obličejí, jako nějakou žínku, s kterou by si chtěla otřít tváře. Lynn se nebrání. Sama sebe z vnějšku nevidí, chybí tu zrcadlo, a tak neví, jestli se jí na tváři objevil chtěný úsměv, nebo jestli zůstala bez výrazu, prostě rovná, vodorovná čárka v krajině, kterou nazývá od té doby, co umí mluvit, obličej, ale kterou nikdy neviděla, kromě v zrcadle, ale tam už to není ona.

Když je Lynn za dveřmi a matku nechala za sebou v nemocnici, sáhne po cigaretách, ale místo nich vytáhne z kapsy kabátu krabičku s modrými pilulkami, má tři přihrádky, na ráno, v poledne a večer. Lynn neví, jak se jí ta krabička dostala do kapsy, neví, kdy ji vzala ze stolu, vidí jen výsledek a protože neví, co s ní, otevře ji a spolkně jednu bílou pilulku na večer, protože už je dávno večer a na okolní svět se pomalu snáší tma, myslí si Lynn, pokud je vůbec možné, aby se tu něco na okolní svět snášelo, ale schází jí lepší slovo k vyjádření toho, co cítí.

Uklízení v pondělí jí jde ztuha. Lynn se loudá. Musí si pospíšit. Místo aby uklízela rychleji, jde jí to pomaleji. Kalíšky na čištění zubů vyplachuje dvakrát. Jeden jí spadne na zem a rozbije se, musí zamést střepy a přinést



nový. Všude vidí na podlahách pokojů neviditelné skvrny. Myje je a čistí, a nebere to konce. Nejlepší by bylo strhnout všechny koberce a vyčistit podlahu pod nimi, myslí si Lynn, všechno by se mělo vytrhat a udělat znova, pak by tu bylo všude čisto, ale možná taky ne, možná by teprve pak byla všude špína, z prachu, který nadělají dělníci. Lynn zajede v rukavicích hluboko pod okraje záchodové mísy, tam jsou místa, kam nedohlédne, vždycky jí vadila místa, kam nemohla vidět, jak mám vědět, myslí si, že tam, kam nevidím, je opravdu čisto, možná bych si měla opatřit zubařské zrcátko, abych si mohla prohlédnout i vnitřní okraje, takové záchodové zrcátko, kterým bych mohla hledat i nejmenší stopy po výkalech a stříkancích moče, ale co bakterie, ty přece vidět nemůžu, můžu se nanejvýš pokusit je dorazit s pomocí čisticích prostředků, co se používají na WC, člověk musí věřit těm nálepkám na nich, kde se píše, že ničí bakterie a zajišťují absolutní čistotu, u toho je fotografie mladíka, který klečí před záchodem a lesknou se mu zuby čistotou stejně jako ta bílá emailová mísa.

V pondělí v šest hodin se Lynn vsune pod postel pokoje 308. Dvojice se vrátí pozdě. Povídají si až do jedné. Nehádají se, jen spolu mluví, jde o budoucnost, hraje v ní roli slovo *když*, jde o dům, který se má koupit, o čas, který spolu mají strávit, jde o slovo společné bydlení, až budeme společně bydlet, pak..., říká muž a žena se pravděpodobně usmívá, jde o dítě, které tu ještě není, o život, který spolu zatím nevedou, o jednosměrku s názvem budoucnost, která se vznáší nahoře nad postelí, ve tmě, světlo oba vypnuli, sex se nekoná, jde o peníze, o to, jak to zaplatí, o půjčku, o částky, kterými přispějí rodiče, o makléře a přehnané provize, a Lynn si říká, jestli si tam leží v náručí, alespoň to, nebo jestli leží každý sám, na své straně, a jen se na sebe dívají, bez pohnutí. Hovor vážne, už nevědí, co dál říct, budoucnost jim leží v ústech jako vyžvýkaná žvýkačka, a do toho ticha řekne najednou muž Mimimimi, žena se krátce zasměje, muž mluví fistulkou, říká Mimimimi, já jsem dánský kuchař, ne, říká žena, to je kuchařův pomocník, smørrebrød-smørrebrød-ramtamtam, zpívá muž a žena říká, prosím tě ne, ale muž ji přesto lechtá a žena se směje a říká ne, přestaň už, jinak budu křičet, a muž přestane a řekne zase Mimimimi, žena řekne, možná bychom se měli pokusit usnout, a pak je ticho, jen ještě jednou tiché zahihňání, a žena zašeptá

dobrou noc, miláčku, muž řekne Tak zítra, a Lynn slyší, jak se od sebe potichu odvrátí, postel zaskřípe.

Od nynějška každé úterý. Lynn vezme hadr a vyčistí zespoda lamely roštu. Ještě nikdy nebyly spodní části postele tak čisté. První hodiny leží dole pokaždé sama. Potom naslouchá tomu, co se v ní děje. Nic ale neslyší, jen vlastní puls, někdy se cítí úplně vyprázdněná, zavře oči a jen tak podřimuje. Když se konečně otevřou dveře a někdo vejde dovnitř, trhne sebou, probere se a položí si ruce na břicho. Pak se úplně probudí a je zase tady.

Třetí úterý šustí papíry, ozve se plong!, jako když odchází mail, plong!, když nějaký přijde. Mezitím si muž občas povídá sám se sebou. To se pletete, říká, to se moc pletete. Když zazvoní mobil, slyší Lynn polovinu rozhovoru, jde převážně o čísla, možná o burzovní kurzy nebo o akcie, jednou muž řekne jen čtyřiadvacet, ten druhý se na něco ptá, muž řekne zase jen čtyřiadvacet, chvíli je pauza, pak číslo 311, to by mohlo být číslo pokoje, ale může to znamenat i něco jiného, potom muž řekne slovo povolný, jen to jediné slovo, a Lynn tak úplně neví, co to znamená, povolný, a na jakou otázku to může být odpověď, mužovy nohy jsou nahé, má pichlavá lýtka, jednou zůstane stát na jedné noze a pravým nártem se škrábe na levém lýtku, břicho palce má pokryté nažloutlou ztvrdlou kůží, a když zase postaví nohu na zem, vidí Lynn, že má zarostlý nehet. Muž ukončí hovor a řekne Herberte, Herberte. Říká tos udělal dobře, Herberte. Lynn neví, jestli tím myslí sebe nebo někoho jiného. Zaslechne nějaké zasyčení, žblunknutí, pak muž řekne slovo vorhaň, Lynn neví, co to slovo znamená, vorhaň, řekne muž ještě jednou a posadí se na postel, paty má zarudlé a s tenkou kůží, úplně jinou než je na palcích. Na koberec vedle postele spadne uzávěr láhve, muž sáhne dolů a zdvihne ho, na každém prstě na ruce má jeden prsten, dokonce i na palci, Lynn má na okamžik chuť ho rychlým výpadem za tu ruku chytnout, jen aby uslyšela vyděšený výkřik, ale raději se otočí, pohlédne nahoru na rošt, uklidní se a pomalu, neslyšně oddechuje.

Čtvrté úterý televize. Lynn nemůže film vidět, jen slyšet. Představuje si obrazy, slyší hlasy a zvuky a vidí, co chce vidět, vytváří si vlastní obrazy, ať odpovídají pravdě nebo ne. Když jsou zvuky jednoznačné, omezuje ji to. Když jsou to kroky nebo bouchnutí dveří; výkřik nebo zvuk nastartovaného

motoru; polibek nebo úder; když je to kašláním nebo útěk; Lynn si myslí, že tolik toho ani slyšet nechce. Nejraději má ticho. V tichu je možné všechno. Když televize oněmí a film se odmlčí, když jsou v prostoru jen obrazy, které nemůže vidět, připadá si, jako by se na chvíli ocitla mimo čas, jako by to už nebyla ona. Takové momenty jsou vzácné. Ale obklopí ji a jsou jako teplý, měkký šátek.

Ve čtvrtek telefon matce, rituál.

Lynn stojí se sluchátkem v ruce. Ještě nezvolila číslo. Telefonní mušlička, říká do prostoru. Mušlička, říká, proč se sluchátku říká mušlička? Jako dítě našla jednou na pláži mušli, odnesla ji ukázat matce, která ležela na pláži v plavkách, bílá jako sýr, pod slunečníkem, s knihou v ruce.

Mušle, řekla Lynn, našla jsem mušli.

Tu si musíš podržet u ucha, řekla matka.

A Lynn si přiložila mušli k uchu.

Co slyšíš? zeptala se matka.

Šumění, řekla Lynn.

To je šumění moře, řekla matka, vlny, které se chytily do mušle.

Moře? zeptala se Lynn.

Moře, řekla matka a četla si dál.

Jak může do sebe mušle chytit moře, pomyslela si Lynn, jak může něco tak malého a křehkého, jako je mušle, chytit něco tak velikého a nezníčitelného, jako je moře, mořské vlny a šumění moře? A vzala si tehdy mušli s sebou na pokoj a položila ji na noční stolek, a protože nemohla usnout, pořád si ji dávala k uchu, zírala do tmy a naslouchala šumění vln. Vzala sklenici vody a vypila ji do dna, a protože vzala tu sklenici a vypila vodu do dna, držela teď v ruce prázdnou sklenici, a jen proto, že držela v ruce prázdnou sklenici, mohla si ji přiklopit k uchu, a jen proto, že si sklenici přiklopila k uchu, mohla zaslechnout stejné šumění jako tenkrát z té mušle, stejné vlny, stejný vítr. A Lynn postavila sklenici zpátky a hodila sluchátko do koše na papír, protože najednou tušila, že všechno v životě je jen klam.